

Sygn. akt IC 455/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	SSO Alina Gąsior
Protokolant	stażysta Katarzyna Pielużek

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa A. Ł. (1)

przeciwko (...) S.A. w W.

o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę

1. oddała powództwo;
2. nie obciąża powoda A. Ł. (1) nieuiszczonymi kosztami sądowymi, przyjmując je na rachunek Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim);
3. nie obciąża powoda A. Ł. (1) obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego (...) S.A. w W..

SSO Alina Gąsior

Sygn. akt I C 455/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 kwietnia 2014 r. powód A. Ł. (1), reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. na jego rzecz:

- a) kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty,
- b) kwoty 420 zł tytułem refundacji kosztów leczenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty
- c) kwoty 53.212,29 zł tytułem renty wyrównawczej za okres od dnia 1 kwietnia 2011 r. do 31 marca 2014 r. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi w następujący sposób:
 - od kwoty 42.462,32 zł od dnia 24 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty,
 - od kwoty 1.535,71 zł od dnia 11 września 2013 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.535,71 zł od dnia 11 października 2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.535,71 zł od dnia 11 listopada 2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.535,71 zł od dnia 11 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.535,71 zł od dnia 11 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.535,71 zł od dnia 11 lutego 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.535,71 zł od dnia 11 marca 2014 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 1.535,71 zł tytułem renty wyrównawczej od dnia 1 kwietnia 2014 r. płatnej z góry miesięcznie płatne do 10-go dnia każdego miesiąca z odsetkami ustawowymi na wypadek zwłoki w płatności którejkolwiek z rat.
- ustalenie odpowiedzialności pozwanego za następstwa wypadku mogące powstać w przyszłości,

Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, iż w dniu 28 maja 1999 r. uległ wypadkowi, którego sprawca posiadał ubezpieczenie OC wykupione w pozwanym towarzystwie. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany uznał swoją odpowiedzialność, jednakże wypłacone świadczenia są nieadekwatne do rozmiaru doznanej przez niego szkody. Następnie powód podniósł, iż na skutek wypadku doznał obrażeń ciała, które spowodowały znaczne cierpienia i utrudnienia w jego życiu codziennym, w tym również spowodowały niezdolność do pracy, zaś dolegliwości z nimi związane trwają do dziś. W zakresie żądania odsetek powód wskazał, iż za dzień ich wymagalności przyjął dzień następnego po wydaniu decyzji, w której pozwany zajął stanowisko w toku postępowania likwidacyjnego.

W odpowiedzi na pozew z dnia 29 kwietnia 2014 r. pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany zakwestionował żądanie co do wysokości w zakresie zadośćuczynienia, zaś pozostałe żądania również co do zasady. Pozwany zakwestionował rozmiar obrażeń wskazany przez powoda, podnosząc, iż w wypadku powód doznał jedynie stłuczenia szyjnego i lędźwiowego odcinka kręgosłupa, bez uszkodzeń kostnych kręgosłupa i bez objawów korzeniowych. Pozwany podniósł także, iż wskazana przez powoda długotrwała niezdolność do pracy wynika z istniejących już przed wypadkiem zaawansowanych zmian chorobowych w kręgosłupie. W zakresie zaś kosztów leczenia pozwany wskazał, iż powód nie udowodnił, jakiego rodzaju usług dotyczyły koszty oraz iż były one konieczne i uzasadnione.

Strony podtrzymały swoje stanowiska w toku postępowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 maja 1999 roku około godziny 23:40 na trasie nr 8 w miejscowości Z., gm. S., woj. (...), M. K. kierujący samochodem osobowym marki P. o rej. (...) w trakcie manewru hamowania uderzył w tył samochodu marki F. (...) o nr rej. (...), kierowanego przez A. Ł. (2).

/bezsporne, notatka urzędowa k.178, zeznania powoda: nagranie 00:05:03-00:29:08, protokół k.381v-382, płyta k.383/

Postanowieniem z dnia 19 listopada 1999 r. wydanym w sprawie II K 505/00 Sąd Rejonowy w Belchatowie warunkowo umorzono postępowanie karne przeciwko M. K.. W uzasadnieniu Sąd wskazał, iż oskarżony co prawda popełnił czyn wyczerpujący dyspozycję art. 177 § 1 kk, jednakże stopień społecznej szkodliwości czynu nie jest znaczny, jak również iż oskarżony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w sposób nieумыślny.

/dowód: postanowienie SR w Belchatowie k.177/

Z miejsca wypadku powód został przewieziony do Szpitala (...) w B., gdzie przebywał na Oddziale (...) Ogólnej w okresie 29.05. – 31.05.1999 r. Tam rozpoznano u niego uraz kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego, zmiany zwyrodnieniowo zniekształcające kręgosłupa lędźwiowego, wypukliny krążków m-k L4/L5 i L5/S1 oraz ostry zespół bólowy korzeniowo - kulszowy. Zastosowano wobec niego leczenie zachowawcze. Wykonane w czasie pobytu powoda badanie RTG kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego wykazało obniżenie przestrzeni L4/L5, odprostowaną lordozę lędźwiową, skoliozę lędźwiową prawostronną. Badanie (...) kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego wykazało natomiast zmiany zwyrodnieniowo-dehydratacyjne krążków między -kręgowych L4/L5 i L5/S1, wyrażające się spadkiem sygnału w badaniu T2-zależnym, na poziomie L4/L5 widoczną okrężną wypukliną krążka m-k zwężającą nieznacznie lewy otwór m-k, kanał kręgowy bez przewężeń. Badanie RTG kręgosłupa szyjnego nie wykazało zmian.

Następnie w okresie 30.11. - 12.12.2000 r. powód przebywał na Oddziale (...) Urazowo-Ortopedycznej w Szpitalu Wojewódzkim w B., gdzie rozpoznano u niego: zaostrzenie przewlekłego zespołu bólowego kręgosłupowo-korzeniowego z rwą kulszową lewostronną w przebiegu wypadnięcia jądra miazdżystego L4/L5 oraz L5/S1, zespół bólowy szyi z brachialgią lewostronną oraz dysfunkcją barku lewego. Badanie RTG kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego wykazało zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z obniżeniem krążków L1-S1. Badanie (...) kręg. L/S wykazało zmiany zwyrodnieniowo-dehydratacyjne krążków L1/L2, L4/5 i L5.S1 z centralnymi podwiązadłowymi wypuklinami i uciskiem na worek oponowy.

W okresie 11.06. - 24.06.2003 r. powód przebywał na Oddziale Neurologii w Szpitalu Wojewódzkim w B. z rozpoznaniem przepukliny jądra miazdżystego L4/L5 i L5/S1 oraz zespołu bólowego korzeniowo-kulszowego lewostronnego objawowego.

W okresie 19.08. - 20.08.2003 r. powód przebywał na Oddziale Neurochirurgii Kręgosłupa Szpitala (...) w G. z rozpoznaniem protruzji jądra miazdżystego L4/L5 i L5/S1. Tam w dniu 20.08.2003 r. został poddany leczeniu operacyjnemu w postaci nukleoplastyki na poziomie L5/S1 lewostronnej.

W okresie 22.09. -01.10.2003 r. powód przebywał w Klinice (...) w G., gdzie rozpoznano u niego dyskopatię L4/L5 oraz L5/S1, stan po nukleoplastyce lewostronnej L5/S1. Tam w dniu 26.09.2003 r. zastosowano wobec niego leczenie operacyjne w postaci fenestracji i foraminotomii lewostronnej L5/S1.

W okresie 10.12.-31.12.2003 r. powód przebywał na Oddziale (...) w Szpitalu (...) w B., gdzie rozpoznano u niego stan po operacji pjm L5/S1 – nukleoplastyce, fenestracji i foraminektomii.

W okresie 30.11. - 14.12.2005r. powód przebywał na Oddziale Neurologicznym w Szpitalu Wojewódzkim w B. z rozpoznaniem przepukliny jądra miazdżystego L4/L5 i L5/S1 i zespołu bólowego korzeniowo-kulszowego lewostronnego objawowego.

W okresie 13.02. - 22.02.2006 r. powód przebywał w Klinice (...) w G., gdzie rozpoznano u niego dyskopatię lędźwiową L4/L5, rwę kulszową obustronną oraz stan po nukleoplastyce, foraminektomii, fenestracji na poziomie L5/S1 po stronie lewej w 2003 r. Zastosowano leczenie operacyjne: w dniu 13.02.2006r. - dyskoidektomię lędźwiową L4/L5 przez fenestrację; w dniu 17.02.2006 r. - stabilizację międzykolcową (...) na poziomie L4/L5.

W okresie 17.07.-01.08.2007r. powód ponownie przebywał w Klinice (...) w G. z rozpoznaniem spondylozy lędźwiowej, rwy kulszowej lewostronnej, niestabilności L4/L5 oraz zespołu bólowego okolicy L/S. Zastosowano wobec powoda leczenie operacyjne: 18.07.2007r. - usunięcie stabilizatora (...) /L5, stabilizację transpedikularną z dekompresją L4/L5; 25.07.2007r. - usunięcie śrub L4 i L5 po stronie prawej.

W okresie 03.03.-08.03.2011r. powód przebywał na Oddziale Kardiologicznym Szpitala Wojewódzkiego w B., gdzie rozpoznano u niego migotanie przedsionków napadowe, niedomykalność zastawki mitralnej, przewlekłą niewydolność krążenia ((...)), otyłość, hipertrójglicydemię, torbiel prawej nerki, podwójny układ kielichowo – miedniczkowy po stronie lewej, chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa oraz stan po operacji odcinka L-S kręgosłupa.

W okresie 14.02.-09.03.2012r. powód przebywał na Oddziale (...) w Szpitalu Wojewódzkim w B., gdzie rozpoznano u niego dysfunkcję ruchowo-bólową w odcinku szyjnym i lędźwiowym kręgosłupa w przebiegu zmian zwyrodnieniowych, neuropatię korzenia L4/L5 po stronie lewej, wielokrotne operowanie z powodu pjm L4/L5, napadowe migotanie przedsionków.

Powód przebywał w okresie 17.03.-20.03.2012 r. i 13.09.-17.09.2012 r. na Oddziale Kardiologicznym Szpitala Wojewódzkiego w B. oraz w okresie 01.01.-03.01.2013 r. w Klinice (...) w W. z rozpoznaniem napadowego migotania przedsionków oraz hipercholesterolemii.

W okresie 23.01. - 28.01.2013 r. powód ponownie przebywał w Klinice (...) w W. z rozpoznaniem krioablacji w obrębie ujść żył płucnych (25.01.2013r.), nadciśnieniem tętniczym, zaburzeniami gospodarki lipidowej, łagodny, rozrostem prostaty.

Z kolei w okresie 29.11.-30.11.2013r. powód przebywał w Klinice (...), (...), Traumatologii Sportowej (...) Nr 2 w Ł. z rozpoznaniem uszkodzenia obrąbka lewego stawu ramiennego typu (...). W dniu 29.11.2013r. zastosowane wobec niego leczenie operacyjne w postaci artroskopowej rekonstrukcji uszkodzenia obrąbka.

Powód w latach 2012-2014 korzystał również z rehabilitacji.

/dowód: dokumentacja lekarska k.67-169, k.231-233/

Przed wypadkiem w 28.05.1999 r. powód nie leczył się na żadne schorzenia. Prowadził aktywny tryb życia. Po wypadku uskarżał się na dolegliwości bólowe, miał znaczne ograniczenia w życiu codziennym.

/dowód: zeznania świadka Z. K.: nagranie 00:24:52-00:33:55, protokół k.204, płyta k.208, zeznania świadka Z. Ł.: nagranie 00:34:24-00:45:09, protokół k.205, płyta k.208, zeznania powoda: nagranie 00:05:03-00:29:08, protokół k.381v-382, płyta k.383/

Powód obecnie leczy się u ortopedy oraz u neurologa. Wizyty u lekarzy odbywa raz w roku. Uczęszcza też na zabiegi rehabilitacyjne.

Powód nadal odczuwa dolegliwości bólowe.

/dowód: zeznania powoda: nagranie 00:05:03-00:29:08, protokół k.381v-382, płyta k.383/

W 1996 r. powód uległ wypadkowi drogowemu, jednak wówczas nie doznał żadnych obrażeń.

/dowód: zeznania powoda: nagranie 00:05:03-00:29:08, protokół k.381v-382, płyta k.383/

W związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 28.05.1999 r., w którym uczestniczył powód A. Ł. (1) jako kierowca samochodu dostawczego, zapięty w pasy bezpieczeństwa, na który najechał od tyłu samochód sprawcy, doznał urazu biczowego kręgosłupa szyjnego, który skutkowało trwającym do 3 miesięcy zespołem bólowym kręgosłupa szyjnego i karku, wymagającym stosowania leków z grupy niesterydowych przeciwzapalnych. Po tym czasie doszło do wyleczenia następstw zdarzenia.

Choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa lędźwiowego z wypadnięciem jądra miażdżystego na poziomie L4-L5 istniała w dniu zdarzenia. W wyniku zdarzenia nie mogła ulec zaostrzeniu, ponieważ powód był przypięty jako kierowca pasem bezpieczeństwa, a zatem nie doszło do gwałtownego zgięcia ku przodowi w kręgosłupie lędźwiowym, w chwili uderzenia samochodu, w którym znajdował się powód. Zmiany zwyrodnieniowe w kręgosłupie szyjnym o typie osteofitów (wyrośli kostnych) nie są wynikiem zmian pourazowych, ale wyrazem samoistnych zmian w procesie starzenia i choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa. Dolegliwości związane ze stawem barkowym, choroby układu krążenia nie są powikłaniem lub bezpośrednim skutkiem wypadku komunikacyjnego, jaki miał miejsce 28 maja 1999 roku. Choroby układu krążenia mają charakter wyłącznie samoistny. Natomiast schorzenie barku lewego powstało w

okresie późniejszym w wyniku innego zdarzenia, bowiem uraz przeciążeniowy w stawie barkowym u osoby, u której zadziałał pas bezpieczeństwa, w sytuacji tego rodzaju kolizji nie zachodzi.

W związku z następstwami wypadku powód nie doznał trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, po 3 miesiącach mógł powrócić do uprzednio wykonywanej pracy - mając na uwadze wyłącznie następstwa samego zdarzenia. Zatem brak jest jakichkolwiek podstaw, aby uznać, iż powód z powodu wypadku z dnia 28.05.1999 r. utracił zdolność do pracy zarobkowej na okres dłuższy niż 3 miesiące.

Doznane obrażenia w postaci urazu biczowego kręgosłupa spowodowały dolegliwości bólowe trwające przez okres do 3 miesięcy, wymagające stosowanie leków z grupy niesterydowych przeciwzapalnych. Obecne dolegliwości powoda są wyłącznym następstwem schorzeń samoistnych, które już wtedy występowały lub wystąpiły w okresie późniejszym.

Z powodu następstw wypadku z dnia 28.05.1999 r. (uraz biczowy kręgosłupa) powód całkowicie powrócił do zdrowia, natomiast odczuwa dolegliwości i nie rokuje powrotu do zdrowia z powodu schorzeń samoistnych, którymi jest dotknięty.

Z powodu następstw wypadku powód był niezdolny do pracy i musiał prowadzić oszczędzający tryb życia przez 3 miesiące.

Jakiegokolwiek koszty ponoszone przez powoda w 2007 roku, niezależnie od ich wysokości, nie mogły wynikać z następstwa wypadku.

Aktualnie obserwowany stan zdrowia powoda jest wyłącznym następstwem schorzeń samoistnych, a stwierdzona przez lekarzy ZUS niezdolność do pracy jest również wyłącznym następstwem schorzeń samoistnych.

Utrata zdolności do pracy powoda nastąpiłaby bez względu na uraz biczowy kręgosłupa szyjnego, którego doznał w krytycznym wypadku.

Powód z uwagi na ogólny stan zdrowia wywołany schorzeniami samoistnymi jest trwale częściowo niezdolny do pracy.

/dowód: opinia Zakładu Medycyny Sądowej UJ k.347-351/

Wypadek, jakiemu uległ powód, został uznany za wypadek w drodze z pracy do domu.

/dowód: pismo ZUS k.27/

Powód pobierał zasiłek chorobowy w okresie od 29 maja 1999 r. do 22 lutego 2000 r., po tym czasie świadczenie rehabilitacyjne w okresie od 23 lutego 2000 r. do dnia 16 lutego 2001 r., następnie rentę z tytułu niezdolności do pracy.

/dowód: pismo ZUS k.33, decyzje ZUS k.34, k.36, k.43-45, k.48-63/

W dniu 17 marca 2003 r. powód został uznany za częściowo niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy, z uwagi na stan narządu ruchu. W dniu 9 marca 2004 r. powód został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy, z uwagi na stan narządu ruchu. Istnienie całkowitej niezdolności do pracy było następnie potwierdzane w dniach 18 stycznia 2006 r., 23 sierpnia 2007 r. i 26 stycznia 2009 r., orzeczono wobec powoda całkowitą niezdolność do pracy. W dniu 23 czerwca 2009 r. powód został uznany za częściowo niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy. W dniu 6 grudnia 2012 r. częściową niezdolność do pracy orzeczono na stałe w związku ze stanem narządu ruchu.

/dowód: orzeczenia lekarza orzecznika ZUS k.35, k.37-42/

W dniu wypadku powód pracował na umowę na czas nieokreślony zawartą z (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. na stanowisku kierownika sprzedaży w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem podstawowym w wysokości

1.400 DM wg kursu z dnia 25. każdego miesiąca powiększonym o prowizję od sprzedaży netto oraz udział w rocznym zysku netto firmy.

/dowód: umowa o pracę k.30/

Powód w dniu wypadku prowadził również działalność gospodarczą, którą zawiesił w 2001 r.

Powód po wypadku nie wrócił do żadnej pracy.

/dowód: zeznania powoda: nagranie 00:05:03-00:29:08, protokół k.381v-382, płyta k.383/

Powód w dniu 6 czerwca 2007 r. poniósł koszty leczenia w związku z usługą medyczną w postaci konsultacji specjalistycznej M. S. w S. Centrum (...) w G. w wysokości 150 zł oraz koszt usługi (...) w (...) Serwisie Medycznym Sp. z o.o. w G. w wysokości 270 zł.

Następnie powód został przyjęty do Kliniki (...) w G. w okresie 17.07.2007.-1.08.2007 r., gdzie jego lekarzem prowadzącym był dr M. S..

/dowód: faktury k.25-26, dokumentacja medyczna k.105/

Sprawca posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności OC wykupione w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

/bezsporne/

Powód zgłosił szkodę pozwanemu. Decyzją z dnia 23 sierpnia 2013 r. pozwany zakład ubezpieczeń wypłacił poszkodowanemu kwotę 1.400 zł tytułem zadośćuczynienia, natomiast decyzją z dnia 29 maja 2013 r. dalszą kwotę 3.600 zł tytułem zadośćuczynienia.

/dowód: decyzje k.170-171, 173/

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny za podstawie wskazanych dowodów. Spór w niniejszej sprawie ogniskował przede wszystkim wokół charakteru schorzeń powoda – czy są one następstwem wypadku komunikacyjnego z 28 maja 1999 r. czy też są samoistne. Biegły z zakresu chirurgii ogólnej dr n. med. R. K. (k.216) wskazał, iż jego zdaniem problem schorzeń kręgosłupa i nerwów obwodowych wynika ze schorzeń samoistnych. Pozwany skutecznie zakwestionował zaś opinie biegłego z zakresu ortopedii dr J. B. oraz biegłej neurolog lek. med. B. S., podnosząc, iż biegli ci nie oddzielili wpływu zmian chorobowych związanych ze zmianami zwyrodnieniowymi kręgosłupa powoda od skutków doznanego przez niego urazu w wyniku wypadku, jak również wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii Instytutu (...). W ocenie Sądu niniejsza sprawa wymagała opinii specjalistów o szczególnie wysokim stopniu przygotowania praktycznego i teoretycznego, jak też przy wykorzystaniu najnowszych badań naukowych, dlatego też Sąd dopuścił dowód z opinii (...) J. w K.. Strona powodowa kwestionowała wnioski opinii Instytutu jako sprzeczne ze sporządzonymi już w sprawie opiniami biegłych ortopedy i neurologa, którzy orzekli istnienie uszczerbku na zdrowiu powoda, jak również wniosła o oparcie ustaleń na podstawie opinii tych biegłych. Opinia instytutu naukowego jest odmianą dowodu z opinii biegłych i podlega ocenie na podstawie tych samych co opinia biegłego kryteriów. Jednakże z uwagi na to, iż korzysta ona z autorytetu naukowego tego instytutu, jej kwestionowanie powinno być przeprowadzone przy staranności wyższej niż w przypadku samego biegłego. Tym samym wskazana przez powoda sama odmienność wniosków opinii zespołu biegłych specjalistów od wniosków biegłych wcześniej dopuszczonych w sprawie (które notabene skutecznie zakwestionował pozwany), nie może sama przez się stanowić podstawy do jej podważenia. W ocenie Sądu opinia Instytutu, jest jasna i kompletna, w pełni odnosi się do zagadnień będących jej przedmiotem, wnioski końcowe nie budzą wątpliwości w świetle zasad logiki, wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a także opinia została sporządzona w sposób umożliwiający prześledzenie z punktu widzenia tych zasad toku rozumowania specjalistów. Opinia ta w niniejszej sprawie została sporządzona przez specjalistów z dziedziny medycyny sądowej, chirurgii urazowej i ortopedycznej, chorób wewnętrznych i kardiologii oraz neurologii, a więc również w zakresie biegłych, których opinie

zostały zakwestionowane. Mając powyższe na uwadze, Sąd oparł ustalenia faktyczne w zakresie wymagającym wiedzy specjalistycznej o opinię Instytutu.

Jednocześnie wobec uznania, że żądania powoda nie znalazły oparcia co do zasady, Sąd uznał, iż nie było potrzeby przeprowadzania szczegółowego postępowania dowodowego co do okoliczności mających wpływ na wysokość świadczeń odszkodowawczych. Tym samym Sąd w zakresie żądania nie uwzględnił wniosku powoda o przeprowadzenie dowodu z łącznej opinii biegłych z zakresu psychologii i psychiatrii, jak pominął dowody przedstawione na okoliczność wysokości utraconego dochodu powoda.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód dochodził roszczeń z tytułu zadośćuczynienia, odszkodowania, renty jak również ustalenia odpowiedzialności na przyszłość w związku z wypadkiem, jakiemu uległ 28 maja 1999 r. Pozwany kwestionował roszczenie o zadośćuczynienie co do wysokości, zaś roszczenia odszkodowawcze oraz w zakresie ustalenia odpowiedzialności co do zasady i wysokości.

Bezsporne w niniejszej sprawie było zaistnienie wypadku z dnia 28 maja 1999 r., jak również obowiązek naprawienia powstałej w wyniku tego wypadku szkody przez pozwanego. W toku postępowania pozwany nie kwestionował swej odpowiedzialności. Kwestią bezsporną pomiędzy stronami był również rodzaj obrażeń, jakich doznał powód na skutek wypadku. Sporny był natomiast obecny charakter występujących u powoda schorzeń, a tym samym istnienie związku przyczynowo-skutkowego między ich zaistnieniem a doznanymi w wypadku obrażeniami, konsekwencje zdrowotne tych schorzeń i wpływ na sytuację zawodową powoda.

Przesłanką odpowiedzialności pozwanego za skutki zdarzenia z 28 maja 1999 r. jest umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zawarta z samoistnym posiadaczem pojazdu, kierowanego przez M. K., przez którą zgodnie z art. 822 kc pozwany zobowiązał się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający. W dacie wyrządzenia szkody zasady odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadków komunikacyjnych określały ponadto przepisy rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 9 grudnia 1992 r. w sprawie ogólnych warunków obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów (Dz.U. Nr 96, poz. 475 ze zm.). Według § 10 tego rozporządzenia z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego są zobowiązani –na podstawie przepisu prawa - do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (ust. 1). Ubezpieczeniem OC objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania ochrony ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę ruchem tego pojazdu (ust. 3).

Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma ze swej istoty charakter akcesoryjny. Zatem tylko wtedy, gdy ubezpieczony stanie się zgodnie z przepisami prawa cywilnego odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, dochodzi do powstania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec tej osoby z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Odpowiedzialność sprawcy wypadku wobec powoda wynika z art. 436 § 2 zd. 1 kc i jest to odpowiedzialność na zasadzie winy. W niniejszej sprawie istnieje zatem podstawa do przypisania pozwanemu odpowiedzialności wynikającej z umowy OC. Odpowiedzialność ta nie była przez niego kwestionowana.

Podstawą prawną żądania powoda w zakresie zadośćuczynienia jest art. 445 § 1 kc, stosownie do treści którego sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w wypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Z kolei w zakresie żądań odszkodowawczych odnieść należy się do art. 444 kc, zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty (§ 1 zd. 1), natomiast jeżeli poszkodowany utracił

całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty (§ 2).

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 §1 kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

Przepis ten ma zastosowanie do wszystkich przypadków odpowiedzialności odszkodowawczej. Bez spełnienia warunku, iż między określonym zdarzeniem obciążającym (przypisanym przez przepis prawny) zobowiązanego do odszkodowania a powstałą szkodą istnieje związek przyczynowy, roszczenie odszkodowawcze nie powstanie.

Zgodnie z opinią Instytutu powód w wyniku przedmiotowego wypadku doznał urazu biczowego kręgosłupa szyjnego, który skutkowało trwającym do 3 miesięcy zespołem bólowym kręgosłupa szyjnego i karku, wymagającym stosowania leków z grupy niesterydowych przeciwzapalnych, zaś po tym czasie doszło do wyleczenia następstw zdarzenia. Zgodnie z opinią występująca u powoda choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa lędźwiowego z wypadnięciem jądra miażdżystego na poziomie L4-L5 istniała w dniu zdarzenia i nie uległa zaostrzeniu w wyniku wypadku, zmiany zwyrodnieniowe w kręgosłupie szyjnym o typie osteofitów są wynikiem samoistnych zmian w procesie starzenia i choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa, schorzenie barku lewego powstało w okresie późniejszym w wyniku innego zdarzenia, zaś dolegliwości związane ze stawem barkowym i choroby układu krążenia nie są powikłaniem lub bezpośrednim skutkiem wypadku komunikacyjnego. Specjaliści w opinii jednoznacznie stwierdzili, iż w zakresie wyłącznie następstw wypadku z dnia 28.05.1999 r. powód całkowicie powrócił do zdrowia, natomiast aktualny stan zdrowia powoda jest wyłącznym następstwem schorzeń samoistnych. Tym samym w związku z następstwami wypadku u powoda obecnie nie występuje trwałe ani długotrwałe uszczerbek na zdrowiu. Z kolei stwierdzona przez lekarzy ZUS niezdolność do pracy jest wyłącznym następstwem schorzeń samoistnych i nastąpiłaby bez względu na uraz biczowy kręgosłupa szyjnego. Mając na uwadze wyłącznie następstwa samego zdarzenia powód po 3 miesiącach mógł powrócić do uprzednio wykonywanej pracy. W zakresie zaś kosztów poniesionych przez powoda w 2007 roku, biegli specjaliści wskazali, iż nie wynikły one z następstwa wypadku.

Wobec powyższego z uwagi na brak związku przyczynowego między aktualnym stanem zdrowia powoda a zdarzeniem, które wywołało u niego obrażenia, roszczenia odszkodowawcze zgłoszone przez powoda należy uznać za bezzasadne i tym samym podlegające oddaleniu.

Pozwany wypłacił na rzecz powoda zadośćuczynienie, które z uwagi na rodzaj doznanych przez powoda obrażeń i ich następstwa jest adekwatne do poniesionej przez powoda szkody.

Następnie odnieść należy się do roszczenia o ustalenie odpowiedzialności.

Treść art. 189 kpc nie stoi na przeszkodzie jednoczesnemu wytoczeniu powództw o świadczenie i o ustalenie w sytuacji, gdy ze zdarzenia wyrządzającego szkodę w postaci uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia przysługują już poszkodowanemu określone świadczenia, ale z tego samego zdarzenia mogą się ujawnić w przyszłości inne jeszcze szkody, których dochodzenie nie jest na razie możliwe. Interesu poszkodowanego w żądaniu ustalenia odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości upatrywać trzeba w złagodzeniu trudności dowodowych w ewentualnym przyszłym procesie, a spowodowanych wpływem czasu między wystąpieniem zdarzenia wywołującego szkodę, a dochodzeniem jej naprawienia (tak. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 grudnia 2014 r., I ACa 858/14, L.).

Szkody na osobie nie zawsze powstają jednocześnie ze zdarzeniem, które wywołało uszkodzenie ciała, jak również są one z istoty swej rozwojowe. W niniejszej sprawie jednak od zdarzenia wywołującego szkodę minęło przeszło 20 lat, zaś proces leczenia powoda zgodnie z opinią Instytutu w zakresie doznanych obrażeń w przedmiotowym wypadku zakończył się w ciągu 3 miesięcy od jego zaistnienia, po tym czasie zaś jak i obecnie powód cierpi na schorzenia, które nie pozostają w związku z tym zdarzeniem. W niniejszej sprawie nie zachodzi więc przypuszczenie tego rodzaju,

iż mogą powstać dalsze skutki wypadku niedające się aktualnie określić ani przewidzieć, a których wystąpienie jest prawdopodobne.

W związku z powyższym również w tym zakresie powództwo należało oddalić jako bezzasadne.

Sąd nie obciążył powoda kosztami postępowania sądowego na podstawie art. 102 kpc, mając na względzie jego trudną sytuację majątkową oraz zdrowotną. Powód utrzymuje się z renty, jest częściowo niezdolny do pracy, poza tym wymaga leczenia generującego koszty z powodu stanu zdrowia. Powód, występując z żądaniem, po sporządzeniu opinii przez biegłych, mógł przypuszczać, iż jego żądanie może zostać uwzględnione. Ostatecznie Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na podstawie opinii sporządzonej przez Instytut, dopuszczonej na wniosek pozwanego. Mając powyższe na uwadze, mimo iż powództwo zostało oddalone, Sąd nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego.

SSO Alina Gąsior

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.

Dnia 20 lutego 2018 r.

SSO Alina Gąsior